

เพ็ญบาย

บทที่ 3

ร่างเพ็ญบายงามสมส่วนในชุดเสื้อผ้าประณีตเจิดฉายที่เดินตรงมา.. พอประจัญหน้า แม้จะยกมือไหว้ แต่ประกายตากลับระริกเยาะหยัน ก่อนจะหันไปผลักประตูเข้าไปในห้องทำงานของชนะชน

คุณกัญญายืนนิ่งตัวขาอยู่กับที่ เธอหันขวับไปหาเลขาฯ คุณใจถามด้วยน้ำเสียงตวัดห้วน “บุษราคัม มาว่านายอะไรที่นี่”

“คุณชนะชนเรียกมาช่วยงานค่ะ” วันทนีร์รายงาน

คิ้วที่ถูกวาดไว้ขมวดเข้าหากัน ความโกรธวิ่งขึ้นมาเป็นริ้ว

“ใครเป็นคนจัดการ”

แม้คำตอบบมารออยู่แคริมฝีปาก แต่วันทนีร์ก็ไม่กล้าพูดออกมา สีหน้าของเจ้าหล่อน ทำให้คุณกัญญาเข้าใจอย่างรวดเร็ว

“คุณชนกละซิ..!”

เธอสาวเท้าตรงไปยังห้องทำงานของสามีซึ่งอยู่ติดกันกับห้องของเธอเอง หน้าต่างกระจกซึ่งคลิโปมู่ลี่เปิดไว้ ทำให้คนข้างนอกเห็นว่าเจ้าของห้องไม่ได้อยู่ตามลำพัง แต่ความโกรธทำให้คุณกัญญาไม่ทันสังเกต ไม่ทันเคาะประตูก็ผลักเข้าไปอย่างขุ่นเคือง

ทั้งคุณชนกและผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งกำลังนั่งปรึกษางานกันหันมา พอเห็นสีหน้าของเธอ เจ้าของห้องก็ขยับตัวอย่างอึดอัด คุณกัญญาเองก็ชะงักไปเหมือนกัน ถึงอย่างไรเธอก็เป็นนายจ้างที่ต้องควบคุมตัวเองให้วางตนเหมาะสม แม้โทษจะทำให้เธอเปลืองปล่อยความไม่สมควรออกมาบ้าง ทว่าก็ไม่ใช่จะเอาแต่อารมณ์โดยไม่สนใจใคร

คุณชนก บอกลูกน้องอย่างเคร่งขรึม

“เอาละ ออกไปก่อน”

พอลูกน้องคล้อยหลัง เธอก็ระบายใส่สามีทันที

“คุณย้ายบุษราคัมกลับมาหรือ”

คุณชนกแล้วคำถามนี้อยู่แล้วจึงเตรียมคำตอบไว้ ปั้นสีหน้าเคร่งขรึมไม่แสดงพิรุช “บุษราคัมนะหรือ ชนะชนเป็นคนเรียกมา ผมเองก็เพิ่งจะรู้เรื่องเหมือนกัน”

“คุณจะให้ฉันเชื่อหรือ” คุณกัญญาเสียงเข้ม “ชนะชนเพิ่งมาถึงคนในบริษัทมีตั้งกี่สิบคน ทำไมจะไปเจาะจงเลือกแม่บุษราคัม”

“ผมก็ไม่รู้” ชายสูงวัยปั้นสีหน้าท่าที่เหนื่อยอ่อน ใช้โรคร้ายที่เพิ่งถูกพบเป็นเกราะคุ้มกันการถูกภรรยาทักท้วง “พอรู้ ผมก็ได้แต่ปล่อยเขา หรือคุณคิดว่าผมควรจะขัดขวางชนะชนในเรื่องนี้”

ที่คิดจะอาละวาดใส่สามีให้เต็มที พอพบการปฏิเสธแข็งขันกับอาการคล้ายคนเจ็บป่วยที่จู้จุกด่อนให้เธอสงสาร คุณกัญญาเลยต้องนั่ง

มีคนแก่ง้อเธอกระมัง ใครๆ ก็รู้เรื่องที่เธอย้ายบุษราคัมจากหน้าที่ผู้ช่วยของคุณชนกให้ไปตรวจรายงานการผลิตของพนักงานในระดับล่าง มีเสียงกล่าวหาว่าเธอใช้อำนาจรังแกพนักงานอย่างไม่เป็นธรรม

“อี อย่าให้ฉันรู้ว่าคุณอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ก็แล้วกัน” เธอได้แต่หมายมาด

แม้คุณชนกจะรอดจากการคุกคามของภรรยา แต่เขาเองก็หาได้มีความสุขไม่ หลังจากส่งหญิงสาวผู้เคยใกล้ชิดให้กับลูกชาย เขาก็รู้สึกคล้ายสูญเสียของรักของหวง... หากไม่จำเป็น บุษราคัมมิได้พาดหน้าเฉียดเข้ามาใกล้อีกเลย หากเขาแวะไปหา ทำที่เป็นไปปรึกษางานกับลูกชาย เธอผู้นั้นจะก้มหน้าก้มตาทำงานหรือไม่ก็เลี้ยงออกไปเสีย

การที่บุษราคัมได้กลับมาทำงานสำคัญที่ทำทลายความสามารถกับผู้บริหารระดับสูงอีกครั้งหนึ่งนี้ ดูเหมือนสาวสวยคนนี้จะไปด้วยกันกับชนะชนได้ดีกว่าสมัยเมื่อช่วยเขาทำงานอย่างเทียบกันไม่ได้...!

ชนะชนมีแนวความคิดและวิธีการทำงานที่ก้าวหน้ากว่า ในไม่ช้าก็ขยายตลาดต่างประเทศอย่างรวดเร็วโดยที่หญิงสาวช่วยทำงานตัวเป็นเกลียว.. คนทั้งสองเสนอแผนงานร่วมกันในที่ประชุมอย่างกลมเกลียว อยู่ทำงานด้วยกันจนคำมีติดดิน บ่อยๆ ที่ออกข้างนอกด้วยกัน ไม่ว่าจะไปพบลูกค้า ไปงานเลี้ยงรับรอง จนถึงไปตรวจดูโรงงานที่ต่างจังหวัด

ท่าที่สนิทสนมกลมเกลียวที่คล้ายกับจะเป็นมากกว่าผู้ร่วมงานกันของหนุ่มสาวทั้งสอง รมกวนจิตใจคุณชนกมากขึ้นทุกวัน สีหน้าท่าทางและสายตาดัดพ้อของคุณชนกที่เปลือยแสดงต่อหญิงสาวผู้เป็นตัวปัญหาโดยไม่รู้ตัว ทำให้คุณกัญญาที่เฝ้าลอบมองต้องอารมณ์เสียขุ่นเคืองอยู่เสมอ เธอทำอะไรไม่ได้นอกจากหันมาระบายเอากับคนรอบข้าง

ขนาดวันทนีร์ซึ่งเป็นเลขาฯ ใจยังโดนเข้าบ่อยๆ

วันนั้นคุณกัญญาโกรธมากที่ลูกคำใหญ่ที่เธอสนิทสนมคุ้นเคยด้วยอย่างดีโทรศัพท์มาต่อว่าเรื่องโรงงานส่งสินค้าให้เพียงส่วนน้อยทั้งที่เขารอกำหนดส่งของมาเป็นเวลานาน แล้วโรงงานยังแจ้งอีกว่าสินค้าหมดสต็อก กว่าที่จะผลิตล็อตใหม่ได้ก็ต้องรออีกสามเดือน

“นี่มันหมายความว่ายังไง” เธออาละวาดกับสามี “ตอนที่ฉันรับปากจะส่งของ ฉันเช็คดูแล้วว่าสินค้ามีอยู่ในสต็อก และก็ทำใบสั่งขายให้ทุกฝ่ายเซ็นชื่อรับรองมาหมด แต่จู่ๆ ก็มาบอกว่าไม่มีของส่ง อีกสามเดือนจึงจะผลิตล็อตใหม่ อีกตั้งสามเดือนใครเขาจะรอได้ พอดีเขาเสียตลาดให้คู่แข่งแล้วใครจะรับผิดชอบ”

“ประเดี๋ยวผมจะถามชนะชนดู” นายชนกแบ่งรับแบ่งสู้
“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเรื่องราวมันเป็นยังไงมาอย่างไร”

“ตามคนที่เกี่ยวข้องมาพูดกันเสียดีกว่า” เธอหงุดหงิดฉุนเฉียว “เพราะนี่มันแสดงให้เห็นว่าระบบการทำงานเกิดมีปัญหามาแล้ว หลังจากเกิดเรื่องขึ้นครั้งนี้ อีกหน่อยจะเกิดอีกหรือเปล่า ฉันจะได้บอกลูกค้าไปตามตรงว่าฉันรับปากอะไรไม่ได้เพราะควบคุมระบบการทำงานไม่ได้แล้ว”

วันนี้นี้เป็นคนโทรศัพท์ตามเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้เข้าประชุมด่วน ชนะชนและบุษราคัม เดินพูดคุยกันเข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสหลังจากที่ทุกคนนั่งรออนานแล้วราวกับไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับปัญหาที่เกิดขึ้น คุณกัญญาเมินหน้าหนีไปทางอื่นขณะที่นายชนกมีสีหน้าอึดอัดใจ มองหน้าชายหญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้าไม่สนิท

คุณชนก พูดเสียงอ่อนๆ กับลูกชาย

“ชนะชนคงรู้แล้วว่าเราจะพูดกันถึงออร์เดอร์ของคุณมงคล”

“ครับ ผมทราบแล้ว”

“คุณมงคลเป็นลูกค้าเก่าแก่ ชนะชนเคยทำงานที่นี่มาก่อนที่จะไปเรียนต่อเมืองนอกคงรู้ดีว่าเรากับลูกค้ารายนี้ผูกพันกันแค่ไหน...”

“แทบจะเรียกได้เลยว่าเขามีส่วนให้กิจการของเราเจริญก้าวหน้าขึ้นมาจนมันคงได้ขนาดนี้” คุณกัญญาแทรกด้วยน้ำเสียงขัดแย้ง

“ครับผมทราบ” ชายหนุ่มตอบสนอง หลังไหล่ตั้งตรงแต่ท่าที่ผ่อนคลายคล้ายไร้ปัญหา สีหน้าเฉื่อยมอย่างอารมณ์เย็นเป็นพิเศษเมื่อเผชิญหน้ากับมารดาเลี้ยง

คุณชนกถามเสียงอ่อนๆ

“แล้วทำไมจู่ๆ ถึงได้ตัดของที่จะต้องส่งให้เขาเสียล่ะ”

“เรื่องนี้เป็นความผิดของบุษเองค่ะ” บุษราคัมกล่าวแทรกอย่างสุภาพ “คือมันเกี่ยวกับชิปเมนท์ของลูกค้าใหม่ทางเมืองนอก วัตถุดิบเกิดขาดตลาด บุษเห็นว่าถ้าจะให้ลูกค้ารอเวลาการส่งของออกไปอีกสามเดือน เราก็จะเสียความน่าเชื่อถือ อาจจะมีเสียลูกค้ารายนี้ไปเลยก็ได้ บุษก็เลยเซ็นคำสั่งให้ ปล่อยสินค้าที่จัดไว้ส่งให้คุณมงคลออกมาก่อน”

“อะไร นี่เธอมีสิทธิ์เซ็นคำสั่งปล่อยสินค้าที่ล๊อคไว้ให้ออร์เดอร์อื่นแล้วหรือ” คุณกัญญาถามเสียงสูง ความโกรธแล่นเป็นริ้ว

“บุษราคัมเป็นผู้ช่วยผม ผมมอบอำนาจนี้ให้เขา” ชนะชนอธิบายขมขม ราวจะจงบอกคุณชนกโดยเฉพาะ “อีกอย่างหนึ่งถึงเขาไม่ใช่คนเซ็น ผมก็ต้องเซ็นอยู่ดี เพราะว่ามันมีเหตุผลสมควรให้ทำ”

ขณะที่บรรดาพนักงานที่เกี่ยวข้องต้องนั่งนิ่งหายใจไม่ทั่วท้องมองดูเจ้านายทะเลาะกันเอง คุณกัญญากลับอดคิดไม่ได้ว่าบุษราคัมทำที่เป็นยอมรับผิดชอบว่าตนเป็นคนเซ็นคำสั่งปล่อยสินค้า ก็เพียงเพื่อที่จะอวดว่า เธอกุมอำนาจอยู่ในระดับใดแล้วนั่นเอง

“ต่อไปนี่ ฉันจะรับปากเรื่องขายของกับใครได้บ้าง” คุณกัญญากระแทกเสียงด้วยความโกรธ “ก่อนจะรับปากใคร ฉันตรวจดูสต็อกแล้ว ดูออเดอร์ใหม่ๆ ก็แล้ว ดูแผนการผลิตก็แล้ว จนแน่ใจว่าส่งของให้เขาตามเวลาได้ ขนาดนั้นยังผิดพลาด แล้วจะทำงานยังไงถูก”

“ทุกอย่างต้องมีความยืดหยุ่นครับ คุณอา” คำพูดของชายหนุ่มแม้จะสุภาพ ทว่าน้ำเสียงห่างเหินไว้ตัว ขัดคันและแปลกแยกอย่างไม่ปิดบัง “ทุกอย่างจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงทั้งนั้น อย่างเรื่องที่เกิดขึ้นนี่มันเป็นทางเลือกที่จะต้องกล้าตัดสินใจ จริงละ เราวางแผนการผลิต แต่พอเกิดปัญหาสุทธวิสัยทำให้วัตถุดิบไม่พอ แผนการผลิตก็เปลี่ยนได้ ในเมื่อสินค้าเกิดขาดสต็อกขึ้นมา เราก็ต้องแบ่งปันไปในระหว่างลูกค้าที่ต้องการของ ในกรณีนี้ ถึงแม้ลูกค้าทางเมืองนอกจะเป็นลูกค้าใหม่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่มีผลสำคัญหรือจะไม่มีศักยภาพต่อการเจริญเติบโตของบริษัทเราเท่ากับคุณมงคลนี้ครับ”

“นอกจากนั้นนะคะ” เสียงอ่อนๆ ของบุษราคัมแทรกขึ้นอย่างเกรงอกเกรงใจ แต่คุณกัญญากลับรู้สึกบาดหมางความรู้สึกอย่างยิ่ง “สินค้าอื่นๆ เสร็จพร้อมจะส่ง เราจะดึงชิปเมนท์ไว้เพราะขาดสินค้าอีกเพียงไม่กี่รายการได้อย่างไรคะ แอลซี ก็จะมีหมดอายุ เราไม่มีทางทำอย่างอื่นนอกจากตัดของที่จะส่งคุณมงคลมาทางนี้”

คุณชนกนั่งฟัง ไม่ใช่ต่อต้านคำอธิบายของหญิงสาวที่นั่งตรงข้าม แต่ด้วยความเกร็งเกรงต่อความโกรธของคุณกัญญาต่างหาก

“ทุกคนมีเหตุผลดีๆ กันทั้งนั้น” น้ำเสียงของคุณกัญญากระด้างและยังสั้นอย่างขุ่นเคือง ทว่าหาได้ทำให้สองหนุ่มสาวหวั่นไหวไม่

“ฉันแค่อยากถามคำถามเดียวว่าต่อไปนี้หากฉันรับปากใคร คำพูด
ของฉันทายังเชื่อถือได้อยู่หรือเปล่า”

“ถ้าคุณอาเกรงว่าจะผิดพลาด ก็อย่ารับปากสิครับ”

อีกฝ่ายหนึ่งอัน ดวงตาที่มองลูกเลี้ยงเป็นประกายวาว ก่อนจะ
หันขวับไปหาสามี “ชนะชนพูดอย่างนี้ ถูกหรือเปล่านั้น คุณชนก”

คุณชนกขยับกายอย่างอึดอัดใจเต็มที่

“เอ้อ ความจริง มันก็...”

คุณกัญญาเข้าใจคำตอบทันที ผุดลุกขึ้นยืนแรงจนเก้าอี้เลื่อน
ไปข้างหลัง “ดีละ ถ้าอย่างนั้นต่อไปนี้ก็หากนมารับผิดชอบงาน
ขายในประเทศไปเองเถอะ ฉันคงทำอะไรไม่ได้แล้วละ อยากรจะทำ
อะไรก็ทำกันไปตามสบายก็แล้วกัน”

เธอก้าวพรวดๆ ออกจากห้องประชุมเข้าห้องทำงาน รู้สึก
คล้ายโดนระเบิดลูกที่สองที่เห็นซัชชัช ลูกเลี้ยงอีกคนหนึ่งกึ่งนั่งกึ่งนอน
เหยียดขายาวอย่างแสนสบายอยู่ที่เก้าอี้รับแขกในห้องทำงานของสามี

นี่จะไปก็ไป นี่จะมาก็มา ซัชชัชใช้เงินราวกับกระดาศ
สามีส่งลูกชายคนนี้ไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกาพร้อมกับชนะชน แต่ว่า
ซัชชัชเรียนไม่จบกลับมาก่อนแล้วไม่ได้กลับบ้าน แน่หนอนว่าเขา
แอบติดต่อกับพี่ที่จะขอเงินจากบิดาโดยนายชนกปกปิดไม่ให้เธอรู้
และเพื่อไม่ให้บาดหมางกับสามีโดยไม่จำเป็น เธอก็แกล้งทำเป็นไม่รู้
ไม่เห็นเสีย

เขาลืมตาขึ้นดูเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู ตาสบตา ชายหนุ่ม
เผยอยิ้มอย่างที่คุณกัญญาวิจารณ์มาตลอดว่า ‘*เยียวและไม่ให้ความ
เคารพนับถือ*’ ก่อนจะหลับตาลงตามเดิมอย่างไม่สนใจเธออีกต่อไป

เธอฉวยกุญแจรถและกระเป๋าตังค์ กระแทกประตูห้องปิด
อีกครู่หนึ่งก็ขับรถออกจากบริษัทด้วยความโกรธเคือง

คุณพรรณงามต้องต้อนรับเพื่อนหญิงที่มีอารมณ์ขุ่นมัวเป็นที่สุด
อีกครั้ง... ในระยะนี้ คุณกัญญานำความโกรธมาระบายกับเธอเสมอ
ไม่เพียงชนะชนซึ่งเป็นเสมือนหอกข้างแคร่จะกลับมา บุษราคัม
แม่สาวสวยที่เคยเป็นหนามยอกอกยังกลับมาคอยทิ่มแทงให้เจ็บปวด

คุณกัญญาเล่าทุกเรื่องออกมาจนหมด แล้วก็มาลงที่คำพูดที่
เธอพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเวลาชุ่นเคืองสามีและลูกเลี้ยง “...บริษัทนี้จะเจ๊ง
มีเจ๊งแหล่อยู่แล้วตอนฉันแต่งงานกับคุณชนก ฉันเอาทรัพย์สินสมบัติ
เงินทองส่วนตัวกู้สถานการณ์กลับคืนมา แล้วพวกมันรู้บุญคุณสักนิด
หรือเปล่า”

“คุณก็...” คุณพรรณงามเสียงอ่อน “ถึงอย่างไรคุณก็มีความสุข
กับคุณชนกมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว ถ้าไม่ได้แต่งงานกับคุณชนก คุณอาจจะ
ไปแต่งงานกับใครที่ไม่ดี ปอกลอกเงินทองไปจนไม่เหลืออะไรแล้วก็ได้
นี่คุณสร้างร่วมกันมาจนมั่งมียิ่งไปกว่าเก่า ไม่ใช่เป็นบุญคุณของคุณ
ฝ่ายเดียวนะ เป็นความดีของคุณชนกเขาด้วย”

คุณกัญญานิ่ง ถึงจะไม่พอใจแต่ก็ยอมรับความจริง ตอนที่
เธอเป็นเศรษฐินีมายสาวสวยเมื่อสิบกว่าปีก่อน มีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่
มาติดพันเธอมากมาย คนที่เธอเคยพึงใจก็เป็นเพียงพ่อพวงมาลัย
หลักลอยที่ไม่แน่ว่าหากเธอแต่งงานด้วย อาจจะถูกปอกลอกเหลือแต่
ตัว อย่างที่เพื่อนรักพูดก็เป็นได้

เธอเดินกลับไปกลับมาอย่างหงุดหงิด “ถึงอย่างไรฉันก็ต้อง
ทำอะไรลงไปสักอย่าง ฉันจะไม่ยอมให้สิ่งที่ฉันสร้างมาด้วยหยาดเหงื่อ
และทรัพย์สินส่วนตัวตกเป็นของพี่น้องจ้องหอนุ่นนั้นเป็นอันขาด นี่ถ้า
มันสองคนไม่ถือดีขนาดนี้ละก็ ฉันอาจใจดีถือเสียว่ามันเป็นลูกเป็นหลาน
แต่ที่มันทำกับฉันกับลูกมาตลอดเวลาที่ผ่านมานี้ ฉันยอมไม่ได้จริงๆ”

“แต่ชนะชนก็รักยายแก้วนี่นา”

คุณกัญญาสวนทันที “ฉันไม่เชื่อ ฉันรู้ว่านายชนะชนไม่
บริสุทธิ์ใจ และเพราะยายแก้วหลงเชื่อไว้วางใจเขาเหลือเกินนี่แหละ
ฉันถึงได้กล้านัก... ไม่ว่าฝ่ายนั้นจะพูดอะไร รับรองได้เลยว่ายาย
แก้วต้องไม่ปฏิเสธ”

คุณพรรณงามเลยได้แต่เงิบ

คุณกัญญาใช้เวลากับคุณย้งยศเพื่อร่างพินัยกรรมของเธอและ
สามี หลังจากนั้นก็มีกรทบทวนแก้ไขหลายครั้ง อีกหลายวันต่อมา
ขณะที่นายชนกมีอาการอ่อนเพลียลงเพราะโรคร้ายจนต้องหยุดงาน
บ่อยๆ ทนายความก็นำเอกสารที่สมบูรณ์ครบถ้วนมาที่บ้าน

แม้คุณชนกไม่เห็นด้วยกับพินัยกรรม แต่ด้วยการขู่เข็ญและ
ทวงบุญทวงคุณครั้งแล้วครั้งเล่ากับอาการโกรธเกรี้ยวบ้างปลอบบ้าง
ของคุณกัญญา ในที่สุดเขาก็ยอมเซ็นชื่อ คิดว่า พินัยกรรมเป็น
แค่ตัวหนังสือ จะเปลี่ยนเมื่อไรก็ไม่เห็นจะยาก.....

หลังจากนั้น คุณกัญญาก็วางภาระการงานลงเพื่อที่จะดูแลสามี
ซึ่งต้องการเวลาพักผ่อนรักษาตัว แล้วทั้งสองก็ยังมิเหตุผลซ่อนเร้น
เดียวกัน คือหลีกเลี่ยงหนีจากภาพของความกลมเกลียวปรองดองใน
ระหว่างชนะชนและบุษราคัมซึ่งคอยทิ่มแทงทำร้ายจิตใจ

“มันจะรักจะชอบกันยังไงก็ช่าง ฉันจะไม่เกี่ยวด้วย...” เธอพูดกับคุณพรณงามซึ่งตามสามีมาเยี่ยมคุณชนกที่บ้าน “ฉันวางมือจากงานที่บริษัทแล้ว สิ่งที่คุณควรจะมีความหวังได้ ฉันก็ถือเอาไว้ในมือแล้ว”

“ดีแล้วละที่เธอหาทางออกให้ตัวเองได้ แล้วก็ดีสำหรับคุณชนกด้วย เงินทองที่มีอยู่เวลานี้ใช้ไปอีกสิบชาติก็ไม่หมด คร่ำเคร่งทำงานกันมานานแล้ว หันมาท่องเที่ยวพักผ่อนก็เกี่ยวกับความสุข หากทำให้ชีวิตไปอย่างที่คุณตั้งใจ ฉันว่าเป็นความคิดที่ฉลาดที่สุดเลย”

“อีกหน่อยฉันจะจัดการให้พวกเขาที่บ้านกันคนละหลัง จะได้แยกออกไปให้รู้แล้วรู้รอด” คุณกัญญาไม่วายขยายแผนการที่เธอวางไว้ในใจ “ฉันจะได้อยู่อย่างปลอดภัยจริงๆ เสียที ไม่ต้องพบเห็น แล้วก็ไม่ต้องเป็นห่วงว่านายสองคนนั้นจะมาวุ่นวายกับยายแก้วอีกด้วย”

“ถ้าเขาสองคนได้ในสิ่งที่ควรจะได้ก็น่าจะไม่มีปัญหาอะไร”

คุณพรณงามสับสนุน

“ไม่ใช่ว่าฉันใจไม่ใส่ระกำนักหรอกนะ ฉันจะถือว่าทำบุญทำทานไปในฐานะที่เขาเป็นลูกของคุณชนก”

ฉัตรแก้วได้ต้อนรับคนทั้งสองด้วยความยินดีอย่างยิ่ง แม่แม่ส่งข่าวมาก่อน แต่เมื่อเธอออกจากห้องเรียนแล้วได้รับโทรศัพท์แจ้งว่ามาถึงแล้ว เธอก็ดีใจจนกระโดดโลดเต้น รีบขับรถตรงไปยังโรงแรมที่ทั้งสองคนลงทะเลเบียนเข้าพัก

“แม่ขา... คุณพ่อขา....”

เธอทอดใจคนทั้งสองเหมือนกับลูกน้อย แทบไม่มีช่องว่างในระหว่างหญิงสาวกับบิดาเลี้ยง จิตใจบริสุทธิ์ที่มีต่อกันถูกบ่มฝึกเจริญงอกงามมาตั้งแต่พบกันเมื่อฉัตรแก้วเป็นเด็กเล็กๆ ตอนที่คุณชนกรู้จักคุณกัญญาใหม่ๆ พอมาอยู่ด้วยกัน ความว่านอนสอนง่ายของเด็กหญิงกับความเมตตาของผู้สูงวัยได้ประสานร่องของการต่างสายเลือดเกือบจะสนิท

“ดีใจจังเลยที่แม่กับคุณพ่อมา มาทำธุระหรือคะ อยู่ได้กี่วันคะ”

“แม่จะอยู่หลาย ๆ วันเลยจ้ะ” คุณกัญญาทอดพลาบหอมแก้มลูกสาว “เราไม่ได้มาธุระกันหรอก เรามาเที่ยวกันต่างหาก”

“มาเที่ยว..!” ฉัตรแก้วหัวเราะแปลกใจ แต่ไหนแต่ไรเธอถูกทำให้รู้สึกว่าการตามีชีวิตอยู่เพื่อทำงานเท่านั้น คำว่าธุระ และ งาน เป็นตัวนำ ตัวกำหนดทุกอย่างเสมอ

“เดี๋ยวนี้เราอายุมาก ๆ กันแล้ว คุณพ่อสุขภาพไม่ค่อยดี เรื่องงานก็มีชนะชนรับผิดชอบดูแลอยู่ แม่ก็เลยชวนคุณพ่อว่างงานแล้วชวนกันเที่ยว” เธอพูดพลาบหัวเราะ

“แม่เขาคิดว่าพ่อจะตายเร็ว กลัวว่าจะไม่มีโอกาสได้ดูโลกกว้างก็เลยชวนเลิกทำงานหันมาพาเที่ยว” คุณชนก อุดหนึบแนมภรรยาไม่ได้

“ใครว่า ฉันกลัวว่าตัวเองต่างหากจะไม่มีโอกาสได้ตัดกังวล ความสุขหากำไรให้ชีวิตขณะที่ยังทำได้ ใครจะไปรู้ ฉันเองที่อาจจะตายเร็วหรือไม่ก็เป็นอะไรพิงพิการจนไปไหนตั้งใจไม่ได้”

“แห่ม ๆ นี้อะไรกันคะ” หญิงสาวร้องด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ “เดี๋ยวนี้แม่กับคุณพ่อไม่ใช่ทะเลาะกันเฉย ๆ แล้ว คำหนึ่งก็ตาย สองคำก็พิการทั้ง ๆ ที่ยังเป็นหนุ่มเป็นสาวกันอยู่แท้ ๆ แต่แก้ว่าเป็นความคิดที่ดีออกคะ เหนื่อยหาเงินมามากแล้วต้องรู้จักใช้บ้าง ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวใครเก็บเอาไปนินทาแย้เลยว่าคุณฉลาดหาแต่ไม่ฉลาดใช้”

“ก็ไม่ได้หรือ จะได้เก็บไว้ให้ลูกเฝ้าละ” คุณชนกเหน็บเข้าให้ คุณกัญญาหันไปค้อนขวิด ฉัตรแก้วหัวเราะ พุดเสียงซื่อ “จะเก็บไว้ให้ใครก็เก็บเถอะคะ แต่ไม่ต้องเก็บไว้ให้แก้วหรอกนะคะ ส่วนที่จะเก็บไว้ให้แก้ว แก้วยกให้แม่กับคุณพ่อเอามาใช้หาความสุขใส่ตัวให้เต็มที่”

คุณชนกจึงต้องออกไปด้วยความละอายใจ รู้ดีอยู่แก่ใจว่าเขาในวันนี้ได้ก็เพราะทรัพย์สินสมบัติของแม่ลูกคู่นี้

ถึงอย่างไรเขาก็ต้องยอมรับว่ารู้สึกสบายกายสบายใจขึ้นอย่างมากเมื่อปล่อยวางภาระการงานลงได้ คุณกัญญาไม่ได้คอยจู้จี้ขุ่นเคืองขัดใจอะไรอีก ได้แต่เคียงคู่เขาไปทุกแห่งด้วยความสบายอกสบายใจ ฉัตรแก้วตามติดราวลูกน้อยตลอดช่วงเวลาที่ทั้งสองพักผ่อนอยู่ที่ภูเก็ต แม้จะไม่ใช้ลูกในไส้ คุณชนกก็รู้สึกอบอุ่นสบายใจที่มีเด็กสาวอยู่ด้วย

เวลาผ่านไปไม่นานนับจากถูกบังคับให้เซ็นชื่อในพินัยกรรมแล้วคุณชนกก็ไม่ได้มีความรู้สึกต่อต้านคุณกัญญาหรือฉัตรแก้วที่ถูกระบุชื่อว่าเป็นผู้รับสืบทอดความเป็นเจ้าของทรัพย์สินส่วนใหญ่อีกต่อไป

แต่พอกลับมา ชนะชนก็ขอนัดประชุมเพื่อที่จะเสนอโครงการซึ่งชายหนุ่มและผู้ช่วยสาวสวยได้ใช้เวลายาวนานจัดเตรียมมาเป็นอย่างดี การเสนอแผนงานถูกกระทำเป็นขั้นเป็นตอนมีเอกสารและภาพประกอบเส้นกราฟแผนภูมิต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมากมาย และสรุปถึงความต้องการเงินสนับสนุนจำนวนไม่น้อยซึ่งทำให้ชายสูงอายุต้องอ้าอึ้งลำบากใจ

แม้ว่าเขาอยากจะสนับสนุนให้กำลังใจลูกชาย แต่คำตอบก็คืออาการอีต้อัดขัดข้อง

“ขอพ่อปรึกษาอากัญเขาก่อน”

ชายหนุ่มต้องผิดหวัง เช่นเดียวกับบุษราคัมผู้ซึ่งร่วมอยู่ในกลุ่มของผู้ร่วมประชุม “ทำไมเล่าครับ คุณพ่อยังไม่เข้าใจจุดไหน หรือว่ายังต้องการข้อมูลหรือกำหนดการอะไรเพิ่มเติมอีก คุณพ่อน่าจะตัดสินใจได้ซิครับว่ามันเป็นไปได้หรือไม่”

“เอ้อ... คือว่า...” ชายสูงวัยได้แต่แสดงท่าทีอีต้อัดใจก่อนจะสรุปคำเดิม “ให้พ่อคุยกับอาเขาก่อนก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มเข้าใจทันทีว่าเขาไม่มีความหวังจะเอาคำตอบจากบิดาได้ในขณะนั้น “เดี๋ยวนี้คุณพ่อตัดสินใจอะไรเองไม่ได้แล้วหรือครับ” แม้เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่แสดงความขุ่นเคืองออกมา แต่สีหน้าและประกายตาก็บอกให้คนที่อยู่ด้วยรู้ว่าเขากำลังไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง

นายชนกไม่ต่อปากต่อคำ สีหน้าเจื่อนอีต้อัดยิ่งทำให้ลูกชายขุ่นเคืองมากขึ้น อาการเก็บเอกรสนำเสนอกระแทกกระทั้น ชายหนุ่มทำหน้าที่บึ่งมองตามร่างของบิดาเดินผ่านหน้าต่างกระจกจากไป

หลังจากนั้น ขณะที่ชายสูงวัยกำลังนั่งอ่านรายงาน บุษราคัมก็เข้ามาพบด้วยสีหน้าสลด “ที่นายไม่สนับสนุนคุณชนะชน เป็นเพราะเรื่องเกี่ยวกับบุษด้วยหรือเปล่าคะ”

“เปล่าเลย นี่บุษเข้าใจผิดอะไรกัน” เขาอดตกใจไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้น อะไรคือเหตุผลที่แท้จริงล่ะคะ” ประกายตาเธอหม่นหมอง “บุษรู้แค่ว่านายต้องการให้บริษัทเจริญก้าวหน้า และแผนงานที่คุณชนะชนเสนอออกมาก็เป็นไปได้ทั้งในทางทฤษฎีและปฏิบัติ ทั้งยังให้ผลที่รวดเร็วอีกด้วย”

ชายสูงวัยอ้าอึ้งพึมพำว่า “งานนี้ต้องใช้เงินอีกมาก”

“นายกังวลเรื่องเงินหรืออะไรอื่นกันแน่คะ เมื่อก่อนนายยังคิดจะลงทุนสูงกว่านี้ในงานที่เลื่อนลอยและได้ผลน้อยกว่าด้วยซ้ำ บุษไม่เชื่อว่าเงินคือปัญหาของเรื่องนี้จริงๆ”

อีกฝ่ายถอนใจ “บุษก็เห็นอยู่แล้วว่าตอนนี้ผมไม่แข็งแรง งานการทั้งหลายผมก็แทบจะปล่อยวางหมดแล้ว”

“แต่คุณชนะชนก็มีความสามารถที่จะทำงานแทนนายได้โดยสมบูรณ์นี่คะ หรือว่านายยังไม่ไวใจเธอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น...” เขาถอนใจอย่างยอมจำนน น้ำเสียงอ่อนเล่าถึงเรื่องที่คุณกัญญาอินเทอร์เน็ตฯ ไปไว้ในชื่อของเธอคนเดียวแล้วยังพินัยกรรมที่ระบุให้ ฉัตรแก้วเป็นผู้รับมรดกส่วนใหญ่อีกด้วย

อีกฝ่ายได้แต่นั่งอึ้งรับฟังด้วยความรู้สึกบีบคั้น

เบื้องหลังหน้าต่างกระจกที่เปิดมู่ลิ่ว วันทนีและคนอื่นๆ ในห้องโถง ได้เห็นว่าคนทั้งสองยังพูดกันอย่างเคร่งเครียดอีกเนิ่นนาน.....

ฉัตรแก้วได้รับข่าวจากมารดาอีกครั้งหนึ่งทางโทรศัพท์

“แม่จะขึ้นเหนือกับคุณพ่อนะจะลูก จะไปดูโรงงานที่เชียงใหม่ และจะหนีพี่น้องนาเมื่อคืนนี้ด้วย นายซัคกลับมาอยู่บ้านแล้ว วันๆ ได้แต่ปิ้งปิ้งอะอะหรือไม่กี่ทำสีหน้ายียวนกวนโทโส ส่วนนายชนะชนก็หน้าบึ้งหน้าตึงอยู่ตลอดเวลา จะขอทุนไปขยายงาน... ฮี เหมินเสียเถอะ แม่ถอนตัวจากบริษัทแล้ว เรื่องอะไรจะยอมเอาเงินลงไปจมอีก อยากเก่งนักก็เก่งให้ตลอดเถอะ แม่ไม่ยอมให้อะไรพวกมันอีกแล้วละเท่าที่ยอมให้ถือครองบริษัทนี้ทั้งๆ ที่แม่เป็นคนกอบกู้เงินฟื้นคืนจากศูนย์มากับมือนี้ก็นับว่าใจดีเหลือเกินแล้วละ”

ฉัตรแก้วไม่สบายใจทุกครั้งที่ได้ยินเรื่องความขัดแย้งระหว่างแม่กับลูกเลี้ยง แต่จะสอดแทรกยุ่งเกี่ยวกับก็ไม่กล้า เธอมองดูกล่องดนตรีที่กำลังหมุน ส่งเสียงเพลงกรุ่นกรังไพเราะพร้อมกับพาดูกตาตัวจิ๋วเคลื่อนตามกันเป็นวง ของขวัญที่ชนะชนหอบหิ้วมาให้เธอจากต่างประเทศ และเธอประทับใจประคองมาที่นี้ มองที่ไรก็รู้สึกอบอุ่นใจอย่างยิ่ง

เธอได้แต่อวยพร “ขอให้สนุกนะคะ แม่ แล้วโทรศัพท์หาแก้วจากเชียงใหม่บ้าง ปลายเดือนนี้มีวันหยุดต่อเนื่องหลายวัน หลังจากแม่กลับจากเชียงใหม่ แก้วจะกลับมาอยู่บ้านกับแม่”

“ตกลงจะ บ้ายบาย แม่รักลูกนะ”

“แก้วรักแม่มีากมากคะ”

หญิงสาวไม่ได้กังวลสิ่งไร แม้ว่าหลังจากนั้นกลับไม่มีการติดต่อมาอีก เธอเข้าใจว่าแม่และพ่อเลี้ยงกำลังสนุกสนานเพลิดเพลินกับการท่องเที่ยวและได้พักผ่อนอย่างเต็มที่

ทว่าหลังจากนั้น ข่าวที่ได้รับจากชนะชน ทำให้ฉัตรแก้วถึงกับช็อก ...เกิดอุบัติเหตุรถตกหน้าผา คุณพ่อเสียชีวิตแล้ว ส่วนอากัญบาดเจ็บสาหัส ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล...!